

Inhoudsopgave:

- 2) De vrouwenversnipperaar
- 5) Als blikken konden doden
- 10) Bijzonder
- 11) Daags daarna
- 12) Uitvinden
- 14) De begroeting
- 15) De brief van Truus
- 17) De inruilservice
- 19) De klok
- 20) De liefste van de hele wereld
- 22) Niets te klagen
- 23) De regenjas
- 24) De slang
- 27) De test
- 28) Dood
- 29) Dromen
- 31) Een lekker glaasje wijn?
- 33) Een zwaar gebeurd verhaal
- 35) En daarom zit ik hier
- 36) Gelukdruppels
- 38) Gemene ogen
- 39) Genetische manipulatie
- 42) Grafschriften
- 43) Grote bah
- 44) Het cadeau
- 45) Het korte verhaal
- 46) Ik ben de nieuwe bewoner
- 47) Ik was het zat
- 49) Jacoba
- 50) Loterij
- 53) Meneer de Wind
- 55) Mooi oud worden
- 56) Vergeetachtig
- 58) Om het ze af te leren
- 60) Onbehagen
- 61) Over muggen en vissen
- 62) Brief van de Engel
- 64) Pots voor meneer. Remedie
- 66) Richard
- 72) Signalement
- 74) Aankomend toptalent
- 76) Tuinkers
- 77) Verduveld goed
- 78) Vergeetachtig
- 79) Vragen, vragen, vragen
- 80) Waar komen de baby's vandaan?
- 81) Winden
- 83) Windhandel
- 84) Wordt wijsgeer
- 85) Abnormaal
- 88) De gedragsvormer
- 90) Masterplan
- 91) Niet saai
- 93) Een poes die vreemde talen kent
- 94) Sport
- 98) Ik heb mijn hond vermoord
- 100) In een sombere bui
- 101) Mogelijkheden voor het graf
- 102) Verhaal met een staartje
- 104) De kortste weg
- 105) De bouwvier
- 106) Klacht
- 107) Ringtone
- 108) Er gaat wel eens iets fout
- 109) Vrouw, man, mens
- 111) Schijndood
- 113) Verstoppertje spelen
- 114) Kunstherens
- 115) Aangevallen door een monster
- 117) Superplas
- 118) Oef
- 119) Geslachtsverandering
- 121) Vergeten
- 122) Hangen
- 124) Vals spelen
- 125) Mammamamma
- 126) Een koning die geen spuitjes lustte
- 127) Dat is luxe
- 128) Ultra 4 d T.V.
- 129) Remedie
- 130) De beenvernieuwer
- 132) De criminaliteit detector
- 134) De heengegane
- 135) De verstand verdubbelaar
- 137) Een luizenleven
- 138) Een kleine jongen filosofeert
- 138) Poepie Scheet
- 140) Golf
- 142) Het oudste lid
- 143) Knoridogno
- 144) Opa
- 146) Spiegelbeeld
- 148) Zindelijk

De vrouwenversnipperaar

Twee markante punten kenmerkten het dorpje Lammerdijk aan het riviertje de Lammer.

Dat waren de kerktoeren en de molen.

Het verhaal speelde omstreeks 1452.

De kerk vertegenwoordigde het serieuze deel van het dorp en de molen het meer zakelijke en frivole.

De molenaar was een beetje gehaat en geliefd. Dat kwam omdat de boeren verplicht waren hun koren in die molen te laten malen en er nog goed voor moesten betalen ook. Het was dan ook de enige molen in de omtrek.

Het was ook het zakelijke middelpunt van het dorp. Daar kwamen de dorpelingen en de boeren om handel te drijven.

Het frivole deel betrof de mogelijkheid om daar een biertje te drinken en in een apart deel van de molen de liefde te bedrijven, want de molenaar had goede connecties in de nabijgelegen stad en kon zorgen dat dames van lichte zeden in de molen zo nu een iets bij konden verdienen.

Zo, dat wat de situatie wat de molen betrof, maar waar gaat het in dit verhaal nu om?

Wel er ging een oude sage rond, dat mannen, als hun vrouw oud en lelijk geworden was, ze die vrouw naar de molen brachten, die vermaalde die oude vrouw en zie..... een jeugdige frisse meid kwam er voor in de plaats.

Onnodig te zeggen dat de molenaar daar een flink bedrag voor moest vragen, want het is een riskant en ingewikkeld procedé.

Maar ja, het is natuurlijk maar een legende en niemand heeft het zien gebeuren.

Het moet worden gezegd dat de mannen die regelmatig bij die molen kwamen er belang bij hadden dat een dergelijk zot verhaal de ronde bleef doen.

Zag een vrouw van een van die mannen zo 'n deerne van lichte zeden, dan verklaarde hun man, dat dan zeker weer een man zijn oude vrouw had laten versnipperen. Zij was gewaarschuwd, het kon immers ook haar overkomen!

Nu wilde het geval dat een oude zeer rijke inwoner er wel oren naar had om zijn oude verzuurde vrouw te laten omsnipperen tot een jeugdig exemplaar en hij besloot eens met de molenaar te gaan praten.

Dat was natuurlijk voor de molenaar een dilemma. Hij had immers nog nooit een vrouw versnipperd. Om de legende geen geweld aan te doen en om er onderuit te komen vroeg hij, een voor die tijd astronomisch hoog bedrag.

Maar ja, we zeiden al dat de oude man erg rijk was en genoeg had van zijn bazige vrouw en dus ging hij akkoord met het gevraagde bedrag. De molenaar vond het bedrag erg aantrekkelijk en vroeg enige dagen bedenktijd.

s 'Avonds besprak hij het met zijn vrouw. Een hebbertig tiep.

“Je moet het doen” riep ze en meteen bedacht zij een plan.

“Maak dat je van dat oude mens afkomt, die is toch al bijna dood en haal een vrouwtje uit de stad”.

Dat was makkelijk. Er waren genoeg vrouwtjes die genoeg hadden van het leven in zonde en best wel met een oude rijke heer wilden wonen.

Bovendien, zo'n oudje had ook niet het eeuwige leven en dan bleef er een mooi spaarcentje over.

De molenaar sloot dus een overeenkomst met de rijke oude heer en die bracht zijn vrouw.

Waarom ging die vrouw zo gewillig mee? Ook zij kende immers die sage.

Dat ging heel eenvoudig. Ze ging vrijwillig mee. De molenaar zou haar veranderen in een mooi jonge vrouw. Kijk, dat wilde die oude tang wel.

De molenaar, alleen met de oude dame, gaf haar een gevoelige, welgemikte tik op haar hoofd en nog een paar extra. Het moet worden gezegd dat hij haar een goed christelijke begrafenis gunde, achter de molen. Nee, de dorpspastoor had hij daarbij niet uitgenodigd.

Opgetogen kwam de oude heer een dag later de verjongde uitgave van zijn vrouw ophalen.

Enfin, het viel niet mee. Deze vrouw was slonzig, had geen manieren en wist niets van koken en huishouden.

Drie maanden later kwam de oude heer zijn beklag doen. Of die vrouw eventueel opnieuw versnipperd kon worden?

De molenaar moest weer nadenken en de vrouw van de molenaar ging weer roepen “doen!”.

Nu ja, de molenaar wist nu hoe te handelen en herhaalde de procedure voor een vorstelijk bedrag, tikte de betreffende dame fors op het hoofd en zorgde voor een vervangster.

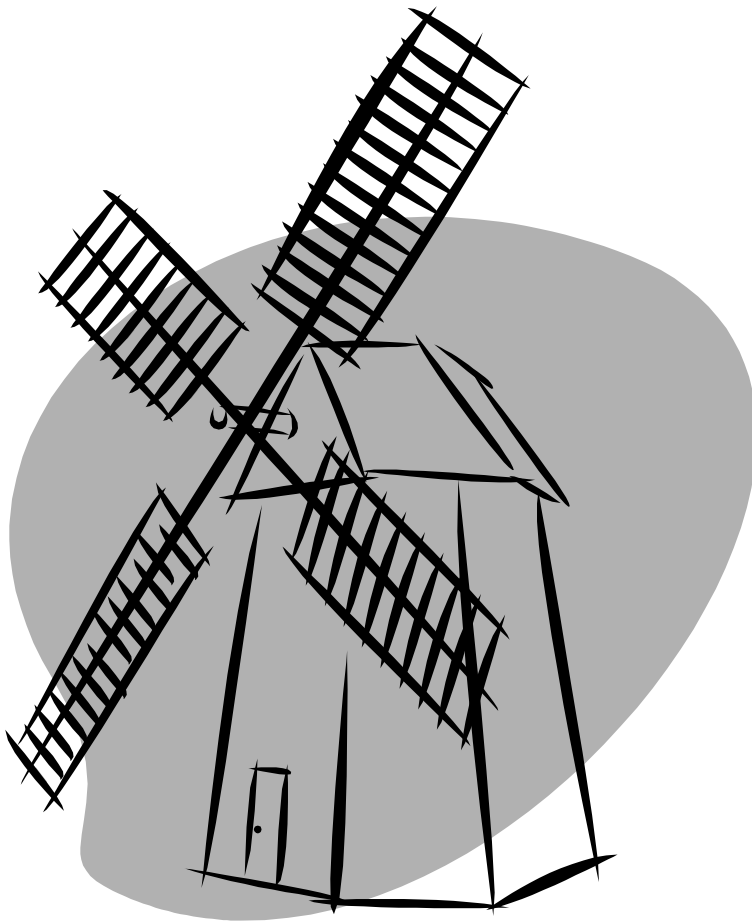
Na een aantal maanden herhaalde zich de situatie en weer incasseerde de molenaar een groot bedrag.

Ditmaal echter was de dame in kwestie zo'n opgewonden standje, dat ze de oude heer seksueel uitputte, die daaraan op een goede nacht door een hartstilstand kwam te overlijden. De nieuwe vrouw had met de uitputtingstechniek succes gehad en erfde het overgebleven geld van de oude man.

Is het verhaal hiermee ten einde of is er misschien een moraal?

Neen, geen moraal.

De burgemeester kwam de molenaar bezoeken. De burgervader was een intelligente man. Die geloofde niet in sprookjes of legendes. Hij liet doorschemeren dat hij zo zijn vermoedens had en wat zou de molenaar er van denken als hij de veldwachter een onderzoek liet doen? Het angstweet brak de molenaar uit. Maar de burgemeester had misschien een oplossing voor dit netelige probleem. Kijk, dat zat zo. De burgemeester had namelijk een oude chagrijnige vrouw en als hij die nu eens naar de molen bracht.....

Als blikken konden doden

Ik was de middelste van drie kinderen. Mijn oudere broer was een briljante leerling en mijn jongere zusje was een buitengewoon mooi meisje.

Ik was een onooglijk ventje. Bleek en verlegen. Al de aandacht van mijn ouders ging uit naar mijn broer die zo goed kon leren en ze straalden van trots als mensen complimenten maakten over dat leuke meisje. En ik? Waar konden ze trots op zijn? Een teruggetrokken bleek ventje dat nergens goed in was.

Op school werd ik gepest, Natuurlijk. Laat ik niet vergeten te vermelden dat ik op gymnastiek een houten klaas was en dat helpt ook al niet om een beetje populair te worden.

Op de middelbare school was het al niet beter. Geen vriendjes, geen aandacht van de meisjes.

Uren kon ik s'avonds in bed liggen huilen. Kon ik mij maar in iets onderscheiden van de anderen.

Ik probeerde te goochelen maar ook daarin was in een kluns.

Op een middag waarop ik mij ellendig voelde dacht ik: "als ik toch eens anderen kon hypnotiseren!"

Als ik dat kon, dan kon ik anderen laten doen wat ik wilde en wat belangrijker was, die pestkoppen van het lijf houden. Ik zou ze aankijken en ze zouden ineens een diepe respectvolle buiging voor me maken.

Maar hoe leer je hypnotiseren?

Die middag, alleen thuis, zal ik niet snel vergeten.

Voor de spiegel, in de badkamer, testte ik mijn hypnotische gaven uit op mezelf.

Jezelf hypnotiseren, kan dat wel? Nee dus.

Na een kwartier indringend naar mezelf hebben staan staren gebeurde er inderdaad iets.

Ik voelde iets naar boven komen, zeg maar van onderaf, uit mijn lichaam en het veroorzaakte een enorme schok. Wankelend en beroerd wendde ik met moeite mijn ogen van de spiegel af.

D'r was iets, maar wat? Had dat ook maar iets met hypnose te maken?

De volgende dag op school ging ik mijn grootste treiteraar niet uit de weg. Hij kwam op me af en ik keek hem recht in de ogen.

"Wat is er, lul" zei hij "heb ik wat van je an?"

Als experiment bleef ik nog even doorstaren, totdat ik een loei in m'n gezicht kreeg. Voor zover de proef met hypnose. Ik was verder weg dan ooit.

Maar s 'nachts dacht ik dat ik het niet goed had aangepakt. Ik moest zorgen dat het a.h.w. van onderuit mijn lichaam moest komen. De techniek zou moeten zijn:

het slachtoffer goed in de ogen kijken en dan de blik vanuit onderuit mijn lichaam intensiveren.

Nee dat dorst ik niet voor de spiegel te repeteren.

De volgende dag stapte ik direct op mijn treiteraar af. Die zag mij met genoeg aankomen.

Onmiddellijk zocht ik met mijn blik zijn ogen op en liet met al de kracht die in mij was, van onderuit mijn lichaam die kracht vanuit mijn ogen in die van hem blikken.

Wat gebeurde was ronduit verbijsterend. Zijn lichaam schokte en hij viel bewusteloos neer. Tenminste dat dacht ik.

De jongen bleek ter plaatse te zijn overleden. De schok voor mij was enorm.

Natuurlijk, iedereen er omheen kon getuigen dat hij plotseling in elkaar stortte en dat niemand hem had aangeraakt.

Het voorval had traumatische gevolgen voor mij. Was ik schuldig, was het toeval, was ik een moordenaar?

Mijn besluit stond vast, nooit zou ik meer een dergelijk gevaarlijk experiment uithalen.

Na mijn schooltijd ging ik werken. Mijn ouders waren tot de overtuiging gekomen dat ik beter met mijn handen kon werken dan met mijn hoofd. Zo kwam ik in het vak van automonteur terecht.

Dat ging redelijk goed, alleen de chef van de werkplaats was een afschuwelijke man. Voor hem deed ik nooit iets goed. Hij noemde mij altijd Roos. Dat kwam omdat hij mij lulletje rozenwater noemde en dat vond hij wat te lang en korte het af tot Roos. Iedereen vond het prachtig en ik heette in die garage Roos.

Zelfs de klanten noemden me zo.

Op een dag liet ik per ongeluk een Engelse sleutel vallen op de voet van de chef die mij daarop zodanig uitschold dat ik besloot mijn blik op hem te werpen en een afgezwakte vorm uit te proberen. Dat wil zeggen ik keek hem in de ogen en liet het gevoel verzwakt uit mijn lichaam omhoog komen.

Het resultaat ervoer ik als het ultieme geluk. De man deinsde achteruit. Sloeg zijn handen voor zijn gezicht en liep weg.

Hij bekeek mij de volgende dagen zeer argwanend en toen hij maanden later mij weer onheus behandelde gaf ik hem nog zo'n behandeling, dit maal iets feller.

Hij raakte buiten bewustzijn.

Ik heb gehoord dat hij er voor naar de dokter is geweest omdat hij niet kon geloven dat het door mij kwam. Toch werd hij voorzichtiger in de benadering van mij.

De jaren gingen voorbij en ik was spaarzaam met mijn bijzondere gave. Eenvoudig iemand scherp aankijken hielp al als mij iets van iemand niet beviel.

Slechts één keer heb ik een straatrover buiten westen gekeken die mij s'avonds laat wilde beroven.

Zo zou mijn leven vrij oninteressant voorbij zijn gegaan als ik niet ik contact was gekomen met meneer Fellema.

Het was in een discotheek en ik stond te dansen met een knap meisje.

Een knul die misschien haar vriend was kwam naar ons toe en zei tegen mij "wegwezen!"

Hij greep het meisje bij haar arm en keek mij minachtend aan.

Je raadt het al, ik keek woedend terug.

Hij viel. Iedereen zag dat niemand hem iets had aangedaan. Het meisje verklaarde ook tegenover de politie dat er niets was gebeurd en dat de jongen plotseling onwel was geworden.

Onwel was zwak uitgedrukt, hij was dood. Ik had alle voorzichtigheid laten varen en in mijn woede een te scherpe blik gebruikt.

Ik was door het gebeurde zo in de war dat ik in de bar van het pand wat ging drinken. Zo ontmoette ik Kees Fellema.

Dom, dom, dom, maar na een paar borrels stortte ik mijn hart bij hem uit. Alles en alles flapte ik er uit.

"Je moet er naar laten kijken" vond Fellema. Dit moet je op z'n minst medisch laten onderzoeken. Stel dat het een nadelige invloed heeft op je hersenen.

Enfin, hij vroeg mijn adres want hij had een vriend, een medicus die dit fenomeen zou kunnen verklaren.

Als ik niet zoveel gedronken had zou ik mijn adres niet hebben gegeven. Drie weken later werd ik opgebeld door een professor. Hij had van de Heer Fellema gehoord van mijn situatie en deelde mij mee dat de gave die ik had

Oyonologie genoemd werd en dat er in Europa niet meer van 4 mensen bekend waren die oyonologen werden genoemd. Het zou beslist noodzakelijk en verstandig zijn er met hem eens van gedachten over te wisselen.

Nou ik wilde na al die jaren wel eens weten wat voor bijzondere gave ik had, waar dat vandaan kwam en in het bijzonder of het kwaad kon. Voor mezelf bedoel ik.

De dag dat ik bij de professor kwam, bleken er nog andere heren aanwezig te zijn.

‘Meneer, wij zijn leden van een speciale commissie die oyonologen, zoals u begeleiden. U kunt uw gaven in dienst stellen van de overheid, uw land een dienst bewijzen en bovendien er goed voor betaald worden.’

Mijn aandacht was gevangen. Het kwam er op neer dat ik, indien ik wilde meewerken, een speciale missie in het buitenland zou krijgen. Nee, ik hoefde niets te doen waar ik het niet mee eens zou zijn.

In een nieuwe bijeenkomst zou de taak uitvoerig met mij worden besproken.

Die bijeenkomst was twee weken later en kwam op het volgende neer: Er was in Afrika een land met een afschuwelijke dictator. Het is in verband met de zeer geheime missie verstandiger niet de naam van deze despoot te noemen noch van het land.

De wandaden van deze machtswellusteling ging alle begrip te boven en het kostte de heren, na alle verhalen en bewijzen, geen moeite mij te overtuigen dat de wereld en het betreffende land in het bijzonder, beter af zou zijn als deze tiran er niet meer was.

Welnu, het land gaf een receptie vanwege het feit dat de machthebber vijf jaar aan het bewind was en alle buitenlandse diplomatie missies waren uitgenodigd.

De ambassadeur van ons land zou toevallig ziek zijn en ik als waarnemer zou acte de presence geven.

De taak was eenvoudig. Met mij zouden nog twee diplomaten meekomen. Ik zou de hand van het betreffende staatshoofd schudden en hem diep in ogen kijken.

De despoot zou ter plekke instorten. Niemand kon de schuld krijgen. Zo stond ik in de rij, in mijn smoking en mijn geleende onderscheidingen. Weldra zou ik aan de beurt zijn en ik bereidde mij voor op een hevige dodelijke blik.

Daar stond ik voor het staatshoofd, het licht van de republiek, de glorie van het vaderland, de held van de natie en ik schudde zijn hand.

Nooit gaf ik zo een felle blik af. Wat gebeurde was ongelooflijk. Onze blikken kruisten elkaar. Het was of wij beiden met onze hoofden tegen een stenen muur klapten.

Versuft probeerden wij tot onszelf te komen. Het staatshoofd was iets eerder helder en ik zag hem zijn adjudanten wenken.

“Vlug” siste ik tegen mijn begeleiders. “Wegwezen hier, en snel” In de verwarring liepen wij zo snel als het kon naar de uitgang, naar de auto, Mijn twee begeleiders begrepen er niets van.

“Naar het vliegveld en snel, ik leg het onderweg wel uit. De speciale garde kan ons ieder moment proberen te pakken.”

We konden niet kieskeurig zijn. Elk vliegtuig dat vertrok, van welke maatschappij dan ook, voor welke prijs dan ook, was goed.

Na tien minuten waren wij in de lucht.

Nee, de dictator kon ik niet doden. Hij had namelijk een speciale gave om lieden die in de oppositie of verzet kwamen uit te schakelen.

En het is nu eenmaal zo dat de ene oyonoloog een andere oyonoloog niet kan doodkijken!.

Bijzonder

Dit stukje is niet voor publicatie. Toch wil ik het op papier zetten omdat het wel bijzonder is.

Bovendien wil ik niet dat anderen het lezen omdat het nogal gênant is. Wel, het gaat namelijk over winden en dan bedoel ik niet de Westenwind of wind van andere streken, maar winden die de mens ontsnappen. Nu zegt u misschien, dat dit toch menselijk is, maar bij mij speelt heel iets anders.

Het is u wellicht bekend dat menselijke winden zeer onaangenaam ruiken.

Bij mij is dit echter niet het geval.

Door een onbegrijpelijke speling van de natuur ruiken mijn winden als het heerlijkste parfum.

Vaak overkwam het mij, na het ontsnappen van een dergelijk windje, dat de mensen zeiden. "Oh, wat een heerlijke lucht, welke parfum is dit?"

In het begin maakte ik er wel eens een grapje over en antwoordde: "Ach, dat is mijn heerlijke lijflucht".

Maar omdat mijn winden een heerlijk aromatische en exotische geur verspreiden, liet ik er, zo nu en dan, wel eens één.

Om de mensen te plezieren, begrijpt u.

Nu deed ik dat niet vaak omdat deze verfijnde geur gepaard ging met een nogal knetterend geluid. Dat is bijzonder hinderlijk.

Ik was dus afhankelijk van geluidloze windjes en dat had ik niet in de hand (in de kont, beter gezegd).

Kon ik deze bijzondere eigenschap niet commercieel maken?

Neen, het is niet in vaste stof op te vangen.

Toen, en nu komt het vieze gedeelte van dit verhaal, en ik raad u aan, mocht het toch in uw handen vallen, dit niet verder te lezen.

Mijn ontlasting had, in tegenstelling tot die van normale mensen, eveneens die heerlijke geur.

Hoe kon ik dit nu in 's hemelsnaam commercieel maken. Welk mens koopt er nu drollen in een potje. En hoeveel kon ik nu nog produceren om aan een beetje aantal te komen.

Dus dat idee liet ik maar varen en ik beperkte mij tot het plezieren van mijn omgeving met een geparfumeerde wind.

Soms, als ik naar een feestje ging, at ik wel eens veel bruine bonen, om de windproductie wat te stimuleren.

Mocht dit schrijven toch onverhoopt in verkeerde handen vallen en de lezer wil eens komen ruiken, dan is hij van harte welkom.

Dan kan hij te tegelijkertijd ook even van mijn urine proeven. Dat smaakt namelijk naar champagne.

Daags erna

Ik ontwaakte met een beklemmend gevoel. Wie was ik?
In grote verwarring sprong ik uit bed.
Ik had het vreemde gevoel mezelf verloren te hebben.
Vertwijfeld kleepte ik mij snel aan.
Ja, nu wist ik het zeker, ik was mezelf niet meer!

Verslagen haastte ik mij naar de spiegel. Ik stond perplex.
Een heel ander gezicht staarde mij geschrokken aan.
Wie is die vent die mij in de spiegel aanstaart?
Nu herkende ik mijzelf. Ik was mijn buurman De Wit.

Ik ging terug naar bed. Het stond in de logeerkamer. Waarom?
Waarom stond het bed in de logeerkamer en niet in mijn eigen slaapkamer bij dat van mijn vrouw?
Kwaad liep ik naar de slaapkamer. Aarzelend opende ik voorzichtig de deur.
En ja hoor, er lag een vreemde vent in mijn bed!
Het kostte mij weinig moeite om te constateren dat ik het zelf was.
Verbouwereerd sloot ik zachtjes de deur.
Er restte mij slechts één ding. Bij buurman de Wit aanbellen en afwachten wat daar gebeurde.

Dat deed ik dan maar. Mevrouw de Wit deed zelf open.
Ze was helemaal niet verbaasd, eerder kwaad.
In angstige spanning wachtte ik af.
“Daar zullen we de zuiplap eindelijk hebben” barstte ze los.
“Die mooie vrienden van je hadden zeker geen telefoon?”

Ik knikte wezenloos en volgde mijn vrouw naar binnen.

Uitvinden

Als je echt rijk wil worden moet je iets uitvinden, liefst iets wat er nog niet is. Het is ook aan te bevelen iets te vinden waar de mensheid iets aan heeft.

Als klein jongetje heeft mijn moeder mij dit al aangeraden. Je moet iets uitvinden. Dat hoef je maar één keer goed te doen en dan kan je de rest van je leven stilleven en het geld stroomt binnen.

Dat was natuurlijk een uitstekend advies en vanaf mijn zesde jaar ben ik begonnen er aan te denken.

Want iets uitvinden, veel geld verdienen en niet hoeven te werken trok mij wel aan.

Het is verdomd moeilijk iets te vinden wat er nog niet was en na tal van nutteloze creaties en jaren diep nadenken werd het gouden idee geboren.

Op achttienjarige leeftijd kon ik aan de slag met het uitwerken van een sensationeel nieuw idee, dat de wereld op zijn grondvesten zou doen schudden.

Natuurlijk had ik een ruim beginkapitaal nodig, maar geen bank gaf krediet op slechts een plan en mijn ouders waren niet kapitaalkrchtig genoeg.

Je moet een BV oprichten zei een vriendje en dat kon ik met mijn gespaarde geld nog net. Nu moest ik aandelen uit gaan geven en ik besloot aandelen van € 1000 te laten drukken.

Nu moest ik mijn aandeelhouders nog vinden en daarvoor huurde ik zalen. Veel publiciteit kreeg ik door bekend te maken wat mijn uitvinding inhield.

Het ging namelijk om een pil, die in een liter water, benzine kon vervangen. Schone verbranding en uitermate veel trekkracht.

Omdat ik nog geen demonstratie kon geven, moest men mij op mijn eerlijke gezicht geloven. Waarschijnlijk was mijn gezicht niet eerlijk genoeg want de aandelenhandel liep niet. Tot een journalist met mij mee mocht rijden en constateerde dat de auto verbluffend goed reed en vergat te vragen of de auto op benzine reed dan wel op de pil.

Deze verslaggever vroeg het niet. , Maar acht anderen voor hem vroegen het wel. Ik verzekerde hen dat in dit vroege stadium, zolang de patenten nog niet verleend waren, ik helaas niet verder kon gaan dan deze summiere informatie. De grote oliemaatschappijen lagen immers wakker van ellende.

En zo schreef die journalist van dat huis aan huis blaadje wel een verslagje en hiermee verkocht ik acht aandelen.
Ik huurde een loods als lab, liet een reclame bureau verpakking ontwerpen voor een voordeelpak van vijftig pillen.

Ook ontwierpen ze advertenties voor de landelijk dagbladen.
En ja hoor, toen de eerste advertentie was geplaatst stroomden de orders binnen.
Natuurlijk had ik inmiddels grote schulden gemaakt. Wat die advertenties alleen al niet kosten!
Nu had ik voor tonnen bestellingen binnen en mijn zorgen waren voorbij.
De banken gaven op die orders ruime kredieten.
Mijn enige probleem was nu om die verrekte pil uit te vinden.
Dat is mij na drie maanden dag en nacht zwoegen helaas nog niet gelukt.
Enfin, na mijn faillissement en een gevangenschap van drie jaar zal ik alles op alles zetten om die verdomde pil uit te vinden.

Het is toch een revolutionair idee, of niet soms?

De begroeting

De hand, het uitsteeksel van de arm gebruiken wij om een uitsteekstel van een ander persoon ter begroeting heen en weer te schudden.

De ander steekt die hand uit, wij grijpen die en beginnen te schudden.

Hoe veel schudbewegingen je maakt is niet wetenschappelijk bepaald.

Sommigen geven een week handje, anderen een ferme.

Weer anderen zo ferm, dat je bijna een hand met losse botjes er in overhoudt.

Bij die laatste personen dien je daarop te anticiperen. Ferm terug knijpen is noodzakelijk.

Japanners geven geen hand. Die vinden een hand maar een vies ding.

Bedenk hoeveel schadelijke bacteriën je er mee binnenhaalt.

Ze buigen dus en vermijden de greep naar andermans grijpinstrument.

Een andere intiemere begroeting is de kus.

Hiermee smak je op de wangen van een ander persoon. Meestal doen twee personen dat van verschillende geslachten.

Kom eens een kamer binnen vol met visite en je wangen hebben het zwaar te verduren.

Er zijn mensen die luchtig in het niets kussen, maar je hebt ook uitslovers die knallend smakken. Ben je de kamer door dan druipt de kwijl als het ware van je wangen.

Als man moet je ook vaak door de plamuur van opgemaakte wangen zoenen, waardoor talloze onsmakelijke chemicaliën in je mond terecht komen.

Het is onbeleefd na afloop zichtbaar je wangen te gaan afvegen en je laat je natte wangen op een natuurlijke wijze opdragen.

Vervelend is als de vent voor je zijn griepbacillen via de kus deskundig op de wang plaatst die jij nog van zoenen moet voorzien.

Al met al geef ik de voorkeur aan de Japanse methode.

De brief van Truus

Dag Corrie, ik vond het fijn weer van je te horen en dat het zo goed gaat met de kinderen.

Mijn Petertje wordt ook al weer groot. Alweer vijf jaar, wat vliegt de tijd hé.

Al met al is hij flink ondeugend. Soms moet ik wel streng optreden.

Deze week heb ik hem een hele week binnen gehouden. Stel je voor,

Corrie, hij heeft een buurjongetje met een kolenschop geslagen.

Petertje, het arme schaap, was er zelf helemaal overstuur van,

Hij mag dan wel eens onbesuisd te werk gaan; later heeft hij er altijd spijt van.

Je herinnert je misschien nog wel, dat hij verleden jaar dat oude vrouwtje onder de tram heeft geduwd. Mijn hemel wat een deining hebben ze er toen van gemaakt voor zo een oud mens. Natuurlijk hebben wij hem voor straf twee avonden niet naar de teevee laten kijken.

Maar ja, beter een kind met wat kattenkwaad dan een ziek kind, zeg ik altijd maar.

Goed, om even op die buurjongen terug te komen, dat was altijd al een doerak. Je kent dat wel. Altijd mijn Petertje sarren. Geen wonder dat zo'n kind dat zat wordt.

Overmorgen is de ter aarde bestelling. Ik vrees dat ik daar wel heen zal moeten.

Die mensen maken een enorme drukte van dit geval.

Je kent dat wel, lui die iedere gelegenheid aangrijpen om een rel te trappen.

Alsof ik er wat aan kan doen dat mijn Petertje zo'n levendig ventje is.

Enfin, er valt niet met hen over te praten.

Nu weet je dat ik de opvoeding van Peter hoog aansla en die dan ook zelf voortvarend ter hand neem.

Dus zeg ik na afloop van dit gebeuren "Peter, jongen, kijk toch uit waar je slaat. Dit is al de derde klap met dodelijke afloop met een kind.

Als je zo doorgaat, beste jongen, krijg je nog een slechte naam in de buurt.

Denk vooral niet Corrie, dat ik zulke incidenten met woorden alleen als opgelost beschouw. Nee, dan ken je me niet.

Ik dwing m'n jongen om naar de ouders van het slachtoffer te gaan.

Het kind belt aan en zegt bedeesd, "ik zal het nooit meer doen", en wat denk je wat voor reactie het kind krijgt? Hoepel op!

Hoepel op, zeggen ze tegen een wurm van vijf jaar! Hebben die lieden dan geen greintje beschaving, vraag je je wel eens af.